

“In onze sport heeft iedereen zijn eigen handicap”

Rémon Visser

Rémon Visser en Renske van Beek zijn golfers met een fysieke beperking die op Golfclub Leeuwenbergh hun draai hebben gevonden.

Zo’n anderhalf jaar geleden werd bij Rémon Visser de ziekte MS geconstateerd. “Op dat moment stort je wereld in”, zegt de nu 39-jarige Hagenaar. “Na een studie bedrijfskunde had ik de overstap naar biologie gemaakt en ben ik leraar geworden. Een mooi beroep, maar ik kon het vak niet meer beoefenen.” Door zijn ziekte vielen er ook veel sporten en sociale activiteiten weg. Gelukkig kon Visser, samen met een aantal anderen, via een speciaal project terecht op Golfclub Leeuwenbergh in Den Haag. Dit dankzij een samenwerking tussen Sophia Revalidatie, de daaraan verbonden bewegingsfysioloog Arend de Kloet en Stichting Golf voor Gehandicapten.

“Er was weinig overredingskracht nodig om De Kloet mee te krijgen in dit project”, zegt Rolf Esser,

initiatiefnemer en directeur van Stichting Golf voor Gehandicapten. “En bij Golfclub Leeuwenbergh waren ze ook al snel enthousiast.”

Een deel van de mensen die bij Sophia Revalidatie wordt behandeld, is zo in de ban van golf geraakt dat zij al in het bezit zijn van handicap 54.

“Ik ben een van hen”, zegt Visser. “Toen het woord ‘golf’ viel, wist ik meteen dat het iets voor mij was. Ik heb namelijk in mijn jeugd gespeeld. Mijn vader is een van de oprichters van Golfclub De Woeste Kop, in Zeeuws-Vlaanderen. Ik heb ooit handicap 21 gehad, dus ik wist heel goed wat de sport inhield.”

Waardering en respect

José Loomans is als professional wekelijks te gast bij de golfschool van Golfclub Leeuwenbergh en coacht daar deze groep enthousiaste golfers. Loomans heeft jaren in de zorg gewerkt en alle ervaring die zij daar heeft opgedaan, kan nu voor een groot deel in de praktijk worden gebracht. Ze weet precies hoe ze de fysieke beperkingen van de spelers kan ‘omzeilen’ en ze leren hoe ze het clubblad recht door de bal moeten laten gaan. Loomans: “Iedere speler heeft een eigen swing. Bij de een wordt de bal van de rechtervoet gespeeld, bij de ander van de linkervoet. Je moet als coach als het ware terug redeneren.” “Ik was zo blij dat ik kon gaan golfen”, zegt Visser, die in de nazomer van 2013 de eerste lessen van Loomans en andere pro’s kreeg. “Echt, de sport heeft voorkomen dat ik een sociaal isolement terechtkwam. Ik heb alle waardering en respect voor hoe Loomans met ons werkt en dat dit op deze baan, bij deze club mogelijk is.”

STICHTING GOLF VOOR GEHANDICAPTEN

De stichting wil via golfclinics de revalidatiecentra overtuigen van de revaliderende en therapeutische werking van de golfsport. Via deze centra benadert de stichting mensen met een fysieke beperking, jong of oud, kind of volwassene, om ze kennis te laten maken met golf.

Door gehandicapten met golf weer een positieve kijk op het leven te geven, kunnen zorgkosten worden teruggedrongen. Mensen worden minder snel depressief, waardoor er minder medische behandelingen en medicijnen nodig zullen zijn.

> **Informatie:** www.gvoorg.nl

“Deze sport heeft voorkomen dat ik in een sociaal isolement terecht kwam”

Visser maakt bij het spelen gebruik van een handicart en vanzelfsprekend leven hij en andere spelers met een fysieke beperking de golf- en etiquetteregels na. The Royal and Ancient, het wetgevende orgaan in golf, heeft overigens de ‘Rules of Golf for Golfers with Disabilities’ opgesteld: aangepaste regels voor een aantal praktische situaties voor gehandicapten.

Van 100 naar 1.000

Dat Visser zich thuisvoelt op de club, blijkt ook uit het feit dat hij als bioloog betrokken is bij het bewandelen van het traject naar het GEO-certificaat voor het ecologisch verantwoord beheer van de baan. “Omdat ik ook de nodige IT-kennis heb,” zegt Visser, “kan ik de verzamelde informatie online in kaart brengen. Daar ben ik een paar uur per maand mee bezig. Zo ben ik nog meer betrokken bij mijn hobby en mijn club.”

Visser heeft progressieve MS en de verwachting was dat het steeds slechter met hem zou gaan. “Maar mijn fysiotherapeut constateerde onlangs dat het juist beter gaat”, aldus Visser. “Een tijdje geleden kon ik honderd meter lopen en nu een kilometer. En dat allemaal dankzij golf! Daarnaast voel ik me gewoon beter en vrolijker, omdat ik me meerdere dagen per week kan storten op het leukste spel in de geculti-

veerde natuur. Het competitieve element is daarbij zeker belangrijk, want in onze sport heeft iedereen eigenlijk zijn eigen handicap.”

Griezelig

Ook Renske van Beek geniet van elk moment dat zij op Leeuwenbergh speelt. Op haar tiende, vijftien jaar geleden, kreeg zij als gevolg van een operatie een hersenbloeding. “Daardoor viel mijn hele linkerkant uit”, vertelt ze. Maar Van Beek zat niet bij de pakken neer. Ze wist als dochter van gepassioneerde golfers wat de sport inhield. “Ik heb zelfs nog van mijn twaalfde tot mijn zestiende - zo goed en zo kwaad als het ging - gespeeld. Daarna ben ik een poosje gestopt.” Via de stichting van Esser kwam Van Beek toch weer in aanraking met golf. “Gezellig en leuk”, zegt ze. “Ik oefende met een groepje jonge mensen die ook door een hersenbloeding waren getroffen.” Ze vervolgt: “Over mijn spel ben ik best tevreden. Soms is het griezelig om af te slaan, maar meestal gaat het wel goed. Sinds ik meer hybrides in mijn tas heb, is mijn spel in ieder geval constanter geworden. Maar mijn korte spel zou wel beter kunnen. Een kwestie van meer oefenen.”

Momenteel speelt Van Beek gemiddeld één keer per week. “Ik heb net een nieuwe baan,” zegt ze, “dus daar gaat veel aandacht naar uit. Maar ik zou golf niet willen en niet kunnen missen. Het is heerlijk om op Leeuwenbergh te komen, om nieuwe mensen te ontmoeten en ook om het hoofd even leeg te maken. Sinds ik hier speel, ben ik een stuk zelfverzekerder geworden.”

“Sinds ik hier speel, ben ik een stuk zelfverzekerder geworden”

Renske van Beek